

Arrest

**nr. 183 262 van 1 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen X en X, op 22 februari 2017 per faxpost hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 februari 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 3 maart 2012 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 5 maart 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 30 maart 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de afstand van het geding vastgesteld in zijn arrest van 19 juni 2012 (RvV, 19 juni 2012, nr. nr. 83 198).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 19 april 2012 en op 26 juni 2012 beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13*quinq*ues).

1.4. Op 11 juli 2012 werd de zoon van verzoekers geboren te Sint-Niklaas.

1.5. Verzoekers dienden op 30 mei 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 3 juni 2013 beslissingen van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13*quater*). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 22 oktober 2013 (RvV 22 oktober 2013, nr. 112 414).

1.7. Verzoekers dienden op 8 oktober 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 30 januari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en trof tevens beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 21 augustus 2014 door de Raad verworpen (RvV 21 augustus 2014, nr. 128 187) en het beroep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten werd op 12 maart 2015 verworpen (RvV 12 maart 2015, nr. 140 803).

1.9. Op 10 november 2014 werd de dochter van verzoekers geboren te Sint-Niklaas.

1.10. Verzoekers dienden op 1 oktober 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 30 oktober 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.10 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en trof eveneens beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). De beroepen tot nietigverklaring tegen de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen en tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten werd door de Raad verworpen in zijn arresten van 11 juli 2016 (RvV 11 juli 2016, nrs. 171 584 en 171 585).

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 20 februari 2017 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: S.(...)

voornaam: D.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (ter kennis gegeven 24/04/2012, 29/06/2012, 03/06/2013, 10/02/2014, 12/11/2015).

Betrokkene maakt het voorwerp uit van 2 processen-verbaal voor een winkeldiefstal (DE.12.L4.005292/2016 en DE.12.L4.001893/2014).

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 4 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd door de stad Sint-Niklaas geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). In het kader van art 74/9 §3 en het KB van 17.09.2014, werd betrokkene tijdens een onderhoud met een ambtenaar van de DVZ op 16/02/2015 nogmaals uitgebreid geïnformeerd over de draagwijdte van de verschillende beslissingen, het inreisverbod, de terugkeerplicht en de mogelijkheden van hulp bij terugkeer en re-integratie. Zij ondernam echter sedertdien geen enkele stap om een terugkeer naar Albanië te organiseren. Betrokkenes kinderen zijn

2,5, en 4,5 jaar oud,. Gelet op de jonge leeftijd kunnen zij zich nog gemakkelijk aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015).

Wat de minderjarige kinderen die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een paspoort voorzien van een geldige inreisstempel.

Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft in totaal 2 asielaanvragen ingediend waarvan de laatste op 30/05/2013. Deze aanvraag werd op afgesloten met een beslissing van weigering in overwegingname. De beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen (bijlage 13quater) werd op 03/06/2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft nadien een schorsend beroep ingediend bij de RVV dat op 24/10/2013 werd verworpen.

Betrokkene kreeg naar aanleiding van haar 2 asielaanvragen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend

op 24/04/2012 en 29/06/2012 (13qq geldig 30 dagen). Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 08/10/2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30/01/2014. Deze beslissing is op 10/02/2014 aan betrokkene ter kennis gegeven met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen). Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft op 01/10/2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30/10/2015. Deze beslissing is op 12/11/2015 aan betrokkene ter kennis gegeven met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 0 dagen). Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van 2 processen-verbaal voor een winkeldiefstal (DE.12.L4.005292/2016 en DE.12.L4.001893/2014).

Betrokkene werd door de stad Sint-Niklaas geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de

Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

In het kader van art 74/9 §3 en het KB van 17.09.2014, werd betrokkene tijdens een onderhoud met een ambtenaar van de DVZ op 16/02/2015 nogmaals uitgebreid geïnformeerd over de draagwijdte van de verschillende beslissingen, het inreisverbod, de terugkeerplicht en de mogelijkheden van hulp bij terugkeer en re-integratie. Zij ondernam echter sedertdien geen enkele stap om een terugkeer naar Albanië te organiseren.

Betrokkenes kinderen zijn 2,5, en 4,5 jaar oud,. Gelet op de jonge leeftijd kunnen zij zich nog gemakkelijk aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (ter kennis gegeven 24/04/2012, 29/06/2012, 03/06/2013, 10/02/2014, 12/11/2015).

Wat de minderjarige kinderen die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 4 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd door de stad Sint-Niklaas geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

In het kader van art 74/9 §3 en het KB van 17.09.2014, werd betrokkene tijdens een onderhoud met een ambtenaar van de DVZ op 16/02/2015 nogmaals uitgebreid geïnformeerd over de draagwijdte van de verschillende beslissingen, het inreisverbod, de terugkeerplicht en de mogelijkheden van hulp bij terugkeer en re-integratie. Zij ondernam echter sedertdien geen enkele stap om een terugkeer naar Albanië te organiseren.

Betrokkenes kinderen zijn 2,5, en 4,5 jaar oud,. Gelet op de jonge leeftijd kunnen zij zich nog gemakkelijk aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015).

Wat de minderjarige kinderen die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het

bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S.G.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie Sint-Niklaas,

en de verantwoordelijke van de FITT woning te Tubize,

de betrokkene, S.(...), D.(...), op te sluiten in de lokalen van de FITT woning te Tubize Vanaf 20.02.2017.

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: S.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: 27.03.1984

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS: /

En haar 2 minderjarige kinderen :

- S.(...) D.(...) geboren op (...) te Sint-Niklaas van Albanese nationaliteit

- S.(...) O.(...) geboren op (...) te Sint-Niklaas van Albanese nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (ter kennis gegeven 24/04/2012, 29/06/2012, 03/06/2013, 10/02/2014, 12/11/2015).

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een proces-verbaal voor een winkeldiefstal (DE.12.L4.014049/2014).

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 4 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen;

EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd door de stad Sint-Niklaas geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

In het kader van art 74/9 §3 en het KB van 17.09.2014, werd betrokkene tijdens een onderhoud met een ambtenaar van de DVZ op 16/02/2015 nogmaals uitgebreid geïnformeerd over de draagwijdte van de verschillende beslissingen, het inreisverbod, de terugkeerplicht en de mogelijkheden van hulp bij terugkeer en re-integratie. Zij ondernam echter sedertdien geen enkele stap om een terugkeer naar Albanië te organiseren.

Betrokkenes kinderen zijn 2,5, en 4,5 jaar oud,. Gelet op de jonge leeftijd kunnen zij zich nog gemakkelijk aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015).

Wat de minderjarige kinderen die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een paspoort voorzien van een geldige inreisstempel.

Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft in totaal 2 asielaanvragen ingediend waarvan de laatste op 30/05/2013. Deze aanvraag werd op afgesloten met een beslissing van weigering in overwegingname. De beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen (bijlage 13quater) werd op 03/06/2013 aan betrokken betekend. Betrokkene heeft nadien een schorsend beroep ingediend bij de RVV dat op 24/10/2013 werd verworpen. Betrokkene kreeg naar aanleiding van haar 2 asielaanvragen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 24/04/2012 en 29/06/2012 (13qq geldig 30 dagen). Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 08/10/2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30/01/2014. Deze beslissing is op 10/02/2014 aan betrokkene ter kennis gegeven met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen). Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft op 01/10/2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30/10/2015. Deze beslissing is op 12/11/2015 aan betrokkene ter kennis gegeven met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 0 dagen). Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een proces-verbaal voor een winkeldiefstal (DE.12.L4.014049/2014).

Betrokkene werd door de stad Sint-Niklaas geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

In het kader van art 74/9 §3 en het KB van 17.09.2014, werd betrokkene tijdens een onderhoud met een ambtenaar van de DVZ op 16/02/2015 nogmaals uitgebreid geïnformeerd over de draagwijdte van de verschillende beslissingen, het inreisverbod, de terugkeerplicht en de mogelijkheden van hulp bij terugkeer en re-integratie. Zij ondernam echter sedertdien geen enkele stap om een terugkeer naar Albanië te organiseren.

Betrokkenes kinderen zijn 2,5, en 4,5 jaar oud,. Gelet op de jonge leeftijd kunnen zij zich nog gemakkelijk aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015).

Wat de minderjarige kinderen die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (ter kennis gegeven 24/04/2012, 29/06/2012, 03/06/2013, 10/02/2014, 12/11/2015).

Wat de minderjarige kinderen die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 4 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd door de stad Sint-Niklaas geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader

van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

In het kader van art 74/9 §3 en het KB van 17.09.2014, werd betrokkene tijdens een onderhoud met een ambtenaar van de DVZ op 16/02/2015 nogmaals uitgebreid geïnformeerd over de draagwijdte van de verschillende beslissingen, het inreisverbod, de terugkeerplicht en de mogelijkheden van hulp bij terugkeer en re-integratie. Zij ondernam echter sedertdien geen enkele stap om een terugkeer naar Albanië te organiseren.

Betrokkenes kinderen zijn 2,5, en 4,5 jaar oud,. Gelet op de jonge leeftijd kunnen zij zich nog gemakkelijk aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015).

Wat de minderjarige kinderen die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S.G.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Sint-Niklaas en de verantwoordelijke van de FITT woning te Tubize, de betrokkene, S.(...), A.(...), op te sluiten in de lokalen van de FITT woning te Tubize vanaf 20.02.2017”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissingen houden maatregelen in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partijen zich met hun vordering richten tegen de beslissingen tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat.

2.3. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissingen gepaard gaan.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“De uiterst dringende noodzakelijkheid van huidig verzoekschrift tot schorsing vloeit voort uit het jegens verzoekers genomen bevel om het grondgebied te verlaten en het gegeven dat verzoekers vastgehouden zijn met het oog repatriëring.

De gewone schorsingsprocedure laat niet toe om tijdig en op doeltreffende wijze de realisatie van het aangevoerde ernstige nadeel te beletten.

(...)”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 20 februari 2017 van hun vrijheid werden beroofd en werd overgebracht naar de FITT-woning te Tubize. Omwille van deze overbrenging met het oog op hun terugleiding naar Albanië, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voeren verzoekers onder andere de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen hieromtrent in hun enig middel het volgende:

"(...)

Art. 74/ 13 Vreemdelingenwet stelt het volgende;

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land "

5.

Bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is onvoldoende tekening gehouden met de bijzonder kwetsbare positie van de zoon van verzoekers, D.(...), bij wie een autismespectrumstoornis werd vastgesteld, (zie stuk-3.2.)

De bestreden-beslissing verwijst terzake enkel naar de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 30.10.2015 ntb.t. de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 01.10.15, zonder de problematiek van D.(...) inhoudelijk te beoordelen,

De kwestieuze beslissing dd, 30 oktober 2015 is gesteund op de loutere overweging dat de (toenmalige) gedragsproblematiek van D.(...) niet als een medische aandoening kan worden beschouwd, en, derhalve niet in het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet kan vallen.

Op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (op 1 oktober 2015) was inderdaad nog geen medische diagnose voor D.(...) uitgewerkt gesteld. De diagnose van autisme werd evenwel reeds gesuggereerd in het attest dat als bijlage was gevoegd, (zie bijlage (verslag van dr, COPPENS) bij attest dd. 24.09.15 (stuk 3.1)

Het is pas in een latere fase dat de diagnose autisme werd weerhouden (cfr. medisch attest dd. 17 november 2016 (stuk 3.2))

Wat er ook van zij: bij de zoon van verzoekers werd door de behandelend neuroloog een autismespectrumstoornis vastgesteld. Zulks heeft (evident) bijzondere gevolgen (cfr. de gevoegde medische attesten):

D.(...) volgt thans buitengewoon onderwijs (stuk 2);

D.(...) en het gezin hebben dringend nood hebben aan intensieve ondersteuning (zie bijlage bij medisch attest dd-17 november 2016 (stuk 3.2);

Ambulante multidisciplinaire revalidatie is ontoereikend is (zie bijlage bij medisch attest dd. 17 november 2016 (stuk 3.2.);

6.

Door louter te verwijzen naar de beslissing dd, 30 oktober 2015, zonder enig nader onderzoek naar de onderliggende problematiek en behoeften van het gezin (en in het bijzonder deze van de zoon), is de bestreden beslissing op onvoldoende zorgvuldige wijze tot stand gekomen.

De autismespectrumstoornis van D.(...) en diens nood tot het volgen van buitengewoon onderwijs zijn relevante elementen waarmee tekening diende/ dient te worden gehouden bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, aangezien deze het hoger belang van het minderjarige kind betreffen.

Inzoverre. hiermee geen tekening werd/ wordt gehouden in de bestreden beslissing, kan een schending van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen,

Daarbij weze aangestipt dat de bestreden beslissing geen gewag maakt van het volgen van buitengewoon onderwijs; de bestreden beslissing verwijst enkel naar de onderbreking van het schooljaar, doch gaat voorbij aan de noodzaak voor D.(...) tot het volgen van buitengewoon onderwijs.

7.

Het hoger belang van het kind wordt in de bestreden beslissing m.a.w. onvoldoende in acht genomen.

(...)

Uit het Handvest kan worden gewezen op volgende relevante bepalingen.

Artikel 24. Rechten van het kind

'(...)'

De negatie door de Staatssecretaris van de medische problematiek van de zoon van verzoekers en diens bijzondere behoeften en de verplichting voor verzoekers (en D.(...)) om terug te keren, is bovendien strijdig met art. 3 EVRM.

Voor kinderen met een autismespectrumstoornis is in Albanië geen aangepast buitengewoon onderwijs toegankelijk.

Terzake kan worden verwezen naar het rapport van F. KULIA en R. GJEDIA (stuk 4); "The reality of education of Children with AuHsm in Mainstream 9-ymr-schools in Albania". In dit rapport wordt gewezen op

volgende ernstige problemen in het onderwijs voor autistische kinderen in Albania;

De infrastructuur en de fysieke omgeving is niet aangepast aan de noden van autistische kinderen; in zoverre er al aanpassingen zouden gebeuren voor autistische kinderen,

betekent zulks dat deze in een aparte ruimte worden gezet om hen te kalmeren;

De klasgroepen zijn bijzonder groot, en er zijn geen leerinstrumenten (learning tools) of toch geen aangepaste technieken die tegemoetkomen aan de behoeften van autistische kinderen;

De individuele opvoedkundige plannen worden vaak hetzij niet gemaakt, hetzij door de leerkracht zonder medewerking van een gespecialiseerd team dat hiertoe in staat is;

Een van de moeilijkste zaken voor de leerkrachten, is de omgang met hun gedrag; er zijn geen specialisten die onderrichtingen kunnen geven nopens de wijze waarop met het gedrag van de autistische kinderen dient te worden omgegaan;

- Autistische kinderen zijn het meest gestigmatiseerd en gediscrimineerd; zij worden continu geconfronteerd met verbaal geweld en beledigingen;

Het schoolbestuur is niet geïnformeerd en mist kennis om met autistische kinderen om te gaan;

De hele ervaring met autistische kinderen is doorspekt met onverwachte gebeurtenissen, voornamelijk om reden dat de school geen duidelijke plannen, procedures, structuren of diensten heeft om de "inclusie" van de kinderen te bevorderen;

De terugkeer van verzoekers naar Albanië heeft m.a.w. voor gevolg dat verzoekers en hun minderjarige zoon terechtkomen in een positie waarin geen adequaat onderwijs en geen begeleiding voor hun zoon beschikbaar is.

Voor verzoekers is het bovendien onmogelijk - in zoverre er reeds een aangepast onderwijs voor hun zoon zou bestaan, quod non- hun zoon in het midden van het schooljaar nog in te schrijven in de ene of andere school.

Verzoekers zullen derhalve in een positie belanden waarbij zij — minstens op korte termijn — volledig zonder de noodzakelijke ondersteuning (= zonder school of begeleiding) dienen in te staan voor hun minderjarige zoon, welke zich in een bijzonder kwetsbare positie bevindt.

(...)"

3.3.2.2. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 24 van het Handvest bepaalt het volgende:

"Rechten van het kind

(...)

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

(...)"

3.3.2.3. "Het hoger belang van het kind" wordt ook vermeld in het door verzoekers geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling stipuleert het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen verzoekers onder andere een standaard medisch getuigschrift van dr B. A. van 17 november 2016 toe en een onderzoeksrapport van Revalidatiecentrum 'Het Veer', ondertekend door neurologe K. D. van april 2016 (Verzoekschrift, bijlagen 3).

3.3.2.4. De Raad wijst erop dat het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in wezen een omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). De bestreden verwijderingsmaatregelen vertonen dus een aanknopingspunt met de tenuitvoerlegging van het Unierecht, waardoor er geen twijfel kan bestaan over de vraag of artikel 24 van het Handvest ten volle van toepassing is. Bij het nemen van de verwijderingsmaatregelen dient de gemachtigde van de staatssecretaris dus een deugdelijke belangenafweging te maken waarbij het hoger belang van het kind een primordiale overweging vormt. Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen over het gebrek aan rechtstreekse werking van het Kinderrechtenverdrag doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

3.3.2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat het zoontje van verzoekers op 11 juli 2012 en hun dochtertje op 10 november 2014 in België geboren werden. Het zoontje van verzoekers vertoonde reeds op jonge leeftijd een vertraagde verbale ontwikkeling en gedragsproblemen. Verzoekers dienden om die reden op 1 oktober 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 30 oktober 2015 onontvankelijk verklaard omdat de arts-adviseur op 28 oktober 2015 oordeelde dat er geen sprake was van een ziekte of aandoening, dat de problematiek zich situeerde op pedagogisch vlak en dat er geen diagnose 'autisme' werd gesteld. De Raad verwierp het ingestelde beroep op 11 juli 2016 (zie punt 1.10 - 1.11).

3.3.2.6. In de bestreden beslissingen wordt met betrekking tot de minderjarige kinderen het volgende overwogen:

"(...) Betrokkenes kinderen zijn 2,5, en 4,5 jaar oud,. Gelet op de jonge leeftijd kunnen zij zich nog gemakkelijk aanpassen aan een andere leefomgeving (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, § 90) (RVV, nr. 145.827 van 21 mei 2015).

Wat de minderjarige kinderen die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

(...)"

3.3.2.7. In haar nota met opmerkingen verantwoordt de verwerende partij haar standpunt als volgt:

"De gezondheidstoestand van het kindje werd reeds afdoende onderzocht op basis van de medische attesten en gegevens waarvan de verwerende partij in kennis werd gesteld.

Verzoekers dienden, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beroepen tot nietigverklaring inzake de aanvragen 9bis en 9ter en de bevelen om het grondgebied te verlaten had verworpen geen enkele nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis of 9ter van de vreemdelingenwet. Zij maken thans voor het eerst een medisch attest over dat reeds dateert van 17 november 2016 en nooit ter kennis werd gebracht aan de verwerende partij.

Verzoekers hebben tevens nagelaten om een verlenging van de termijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten te vragen omwille van de situatie van hun kindje D.(...).

Van het bestuur kan niet verwacht worden te motiveren omtrent die gegevens waarvan zij geen kennis had.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoekers een vragenlijst werd overhandigd in het kader van het hoorrecht, maar dat zij deze weigerden in te vullen.

Er werd d.d. 20 februari 2017 een administratief verslag opgesteld wegens illegaal verblijf. Hieruit blijkt dat verzoekers toestemming gaven hun woning te betreden. Zij uitten de wens niet terug te keren naar Albanië omdat ze daar geen woning zouden hebben en hun zoontje medische zorgen nodig heeft en hier naar school gaat. In de bestreden beslissing werd gemotiveerd omtrent die gegevens die blijken uit voormeld administratief verslag. De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

'(...)

Daar in de bestreden beslissing expliciet gemotiveerd werd omtrent datgene wat te lezen staat in het administratief verslag illegaal verblijf terwijl verzoekers nalieten bijkomende informatie over te maken terwijl hen een vragenlijst hoorrecht werd overhandigd, kunnen zij niet voorhouden dat het hoorrecht zou zijn geschonden.

Het kindje D.(...), geboren op 11/07/2012, heeft de leeftijd van 6 jaar nog niet bereikt, waardoor hij nog steeds niet schoolplichtig is. Het document waarnaar verzoekers verwijzen, namelijk "the reality of education of children with autisme in mainstream 9-year schools in Albania" heeft vooreerst betrekking op de leeftijd van 9 jaar, die het kindje D.(...) nog lang niet bereikt heeft. In het document werd aangegeven dat er weinig onderzoek is gebeurd naar autisme in Albanië, maar er kan niet worden afgeleid dat kinderen, die leiden aan autisme, uitgesloten zijn van enige educatie.

(...)"

3.3.2.8. De Raad stipt aan dat de verwerende partij zelf in haar nota met opmerkingen verwijst naar het formulier dat op 20 februari 2017 aan verzoekers werd voorgelegd en melding maakt van het recht om gehoord te worden. De Raad stelt echter vast dat dit recht inhoudt dat men voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit door de bevoegde nationale autoriteit zou worden gehoord, terwijl het formulier waarnaar in de nota wordt verwezen slechts werd voorgelegd nadat de bestreden beslissingen werden genomen. Bijgevolg kan de verwerende partij bezwaarlijk alleen aan verzoekers verwijten dat de informatie die thans bij het verzoekschrift wordt gevoegd nooit eerder ter kennis werd gebracht van het bestuur. Het gegeven dat verzoekers geen nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend en geen uitstel van vertrek gevraagd zouden hebben op grond van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, ontslaat de verwerende partij niet van haar verantwoordelijkheid om verzoekers de kans te bieden nuttige gegevens aan te dragen alvorens er een terugkeerbesluit wordt genomen. De verwerende partij is dus minstens mede-verantwoordelijk voor het feit dat de *a posteriori*-overwegingen uit de nota met opmerkingen betreffende de schoolplicht van het kindje D. en betreffende de landeninformatie over autisme in Albanië niet kunnen worden teruggevonden in de bestreden beslissingen zelf.

3.3.2.9. Ter terechtzitting pikt de raadsman van verzoekers in op het gegeven dat zijn cliënten niet voorafgaandelijk gehoord werden, hoewel hij de schending van het recht om gehoord te worden niet heeft aangevoerd in zijn enig middel. De raadsman stelt dat verzoekers, indien zij tijdig en deugdelijk gehoord zouden zijn geweest, alle dienstige stukken met betrekking tot het hoger belang van de kinderen in het algemeen en de kwetsbare positie van hun minderjarige zoon in het bijzonder, eerder hadden kunnen aanbrengen.

3.3.2.10. Uit de stukken die verzoekers thans bij hun verzoekschrift aanleveren, blijkt dat er na een uitvoerig onderzoek in april 2016 door de neurologe van het Revalidatiecentrum 'Het Veer' *"een diagnose ASS (autismespectrumstoornis) wordt weerhouden"*, hetgeen nogmaals bevestigd wordt in het standaard medisch getuigschrift van dr B. A. van 17 november 2016. In wezen zijn verzoekers in hun middel van oordeel dat er bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregelen onvoldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind aangezien ingevolge de bestreden beslissingen de noodzakelijke ondersteuning voor hun minderjarige zoon, die zich in een bijzonder kwetsbare positie bevindt, dreigt weg te vallen.

3.3.2.11. De verwerende partij poneert in haar nota dat de ‘medische’ situatie van de minderjarige zoon van verzoekers reeds op afdoende wijze werd onderzocht in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad stelt echter vast dat deze beoordeling plaatsvond in oktober 2015 en geen rekening kon houden met de meest actuele informatie betreffende het zoontje D. Hierbij merkt de Raad op dat de notie “*hoger belang van het kind*” niet gereduceerd kan worden tot de gezondheidstoestand. De verwerende partij kan niet voorhouden volstrekt onwetend te zijn over de situatie van het minderjarige kind. De standaardoverwegingen uit de bestreden beslissing dat de kinderen zich, “*(g)eleet op de jonge leeftijd (...) nog gemakkelijk (kunnen) aanpassen aan een andere leefomgeving*” en dat “*(n)ergens blijkt (...) dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.(...)*” zijn hoegenaamd niet toegemeten op de specifieke situatie van verzoekers omdat zij niet voorafgaandelijk werden gehoord. Bovendien lijken deze overwegingen evenmin op afdoende wijze rekening te houden met het hoger belang van de in België geboren kinderen en in het bijzonder met de specifieke, bijzonder kwetsbare positie van het kindje D.

3.3.2.12. Verzoekers hebben *prima facie* een miskenning van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 24 van het Handvest aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en bijgevolg ernstig.

Aangezien één van de aangevoerde middelonderdelen ernstig werd bevonden, is het niet noodzakelijk de overige aangevoerde schendingen in dit stadium van de procedure verder te bespreken.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In hun verzoekschrift voeren verzoekers het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Ten bewijze van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dienen gegevens aangevoerd die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel voor de verzoekende partij, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel¹ en die anderzijds wijzen op het de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van art. 39/82, § 2 Vreemdelingenwet en van art 32,2° van het procedurereglement, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook wanneer de verwerende partij onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat, Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad prima facie een-verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van art. 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan krijgen.

De voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

10.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vloeit voort uit de aannemelijk gemaakte schending van art. 3 EVRM en de geciteerde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie welke hoger werd aannemelijk gemaakt”

3.4.2.2. In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij aan dat er geen sprake zou zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Artikel 32 van het PR RvV schrijft voor dat het enig verzoekschrift bedoeld in artikel 39/82 §3 van de wet van 15 december 1980 bevat:

1° de vermeldingen die met toepassing van artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 vervat moeten zijn in het verzoekschrift tot nietigverklaring.

2° een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In zijn arrest nummer 4 van 8 juni 2007, herinnerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak 10.252/II de kamer aan de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij artikel 39/2 § 2 van de vreemdelingenwet werd ingevoerd, waaruit blijkt dat deze annulatie- en schorsingsbevoegdheid dezelfde inhoud en draagwijdte hebben als die van de Raad van State, “zodat het volstaat daar naar te verwijzen” (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr.2479/001,18; in dezelfde zin wat de vordering tot schorsing betreft, lbd. 137)

Van verzoekende partij wordt verwacht dat zij op aannemelijke wijze aan toont een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.

Zij betogen dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voortvloeit uit de aannemelijk gemaakte schending van artikel 3 EVRM, de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit een uiteenzetting van de middelen is gebleken dat verzoekers geen schending aannemelijk hebben gemaakt van de door hen opgeworpen bepalingen, waardoor het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evenmin kan worden weerhouden.”

3.4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder andere verwijzen naar de in hun middel aangevoerde schending van het Handvest, terwijl de verwerende partij betoogt dat *“verzoekers geen schending aannemelijk hebben gemaakt van de door hen opgeworpen bepalingen”*.

3.4.2.4. De Raad stelt vast dat de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest gegrond en ernstig werd bevonden waardoor er *in casu* sprake is van een ‘evident’ nadeel zoals hierboven bedoeld. De Raad benadrukt dat een te rigide interpretatie van het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ niet verenigbaar is met een miskenning van het hoger belang van het kind zoals bedoeld in artikel 24 van het Handvest.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekers dient te worden aanvaard.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN